

L’ immersió en la vida diària de l’hospital...

És un home molt gran,
la mirada perduda, un aspecte abandonat, una mena d’immobilitat eterna, d’alentiment del temps,
de la respiració.

Temps desbordat en el seu cos. Els accessos de l’aire al seu cos es tanquen.
Sento la presència clara i nítida de la mort.

Quietud.

Escotar és una acció radicalment diferent, una acció al límit del no res.

Aprendre a observar.

Ballar petits gestos oblidats

Escolto: “pensa que la gent que t’escolta té temps. Els hi has de demanar aquest temps.”

El gest de rentar-se les mans.

Escolto: “Ara esteu com jo, a l’espera.”

Vaig sentir alguna cosa que emergia, més que un saber fer meu a priori.

Observo un massatge.
El treball comença amb la respiració.
El pes de la fisioterapeuta, amb els peus a terra per a distribuir i impulsar millor el seu propi pes en l’acció.
La veu a l’oïda, que acompanya. Aprop, d’aprop.

un gest de recolzament,
una mirada envoltant,
un simple caminar junts.
Em donen la sensació que tinc molt per aprendre d’aquesta dansa

Una dona gran acaricia el cap d’un home estès a la camilla.
Ell amb la mirada perduda. Ella el mira amb tendresa.
Sento que en aquest gest hi ha tota la dansa que m’agradaria fer en aquest lloc.

“L’espai de l’experiència sembla identificar-se amb el domini de la mirada atenta (...).

Deixar a l’experiència la seva major opacitat corporal.
La veritat no és la de la llum sinó la de la lentitud de la mirada que recorre les coses (...).

Poder (...) de la mirada que fa de la seva nit dia”